

Arrest

nr. 200 024 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en haar minderjarig kind X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters kwamen op 3 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 7 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 25 april 2012 (RvV 25 april 2012, nr. 80 157).

1.3. Verzoeksters dienden op 13 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 26 juni 2012 bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.6. Eerste verzoekster diende op 29 juni 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 juli 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) inzake de tweede asielaanvraag van verzoekster.

1.8. Eerste verzoekster diende op 25 juli 2012 een derde asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 25 juli 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) inzake de derde asielaanvraag van verzoekster.

1.10. Verzoeksters dienden op 19 januari 2015 een nieuwe asielaanvraag in.

1.11. De commissaris-generaal nam op 27 november 2015 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep werd door de Raad bij arrest van 1 maart 2016 verworpen (RvV 1 maart 2016, nr. 163 338).

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad bij arrest van 28 november 2017 verworpen (RvV 28 november 2017, nr. 195 808).

1.13. Verzoeksters dienden op 7 februari 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 mei 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.13. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.15. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 mei 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeksters werden hiervan op 16 mei 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: L.(...), L.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

+ minderjarig kind:

- L.(...), L.(...) geboren op (...), nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene op 19.01.2015 een asielaanvraag indiende, werd haar verblijf toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 27.11.2015 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 01.03.2016 verworpen waardoor haar asielprocedure werd afgesloten. Bijgevolg is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeksters geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens verweerder werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de vreemdelingenwet "(...) *Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*". Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarvan de schending *in casu* wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeksters geen schending aannemelijk maken van artikel 8 van het EVRM, loopt zij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad, zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpen verzoeksters de schending op van "(...) *artikel 7, eerste lid, 2°, artikel 49 §3, artikel 74/13, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 8 EVRM. Schending van artikel 3, 28 en 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. (...)*" Verzoeksters zetten hun middel als volgt uiteen:

"(...)

Eerste onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Dit artikel impliceert dat voorafgaand aan het afleveren van het bevel aan verzoekers de mogelijkheid diende te worden gegeven het bewijs te leveren dat de termijn niet overschreden werd.

Dit volgt uit het artikel 7, eerste lid, 2° zelf en ook uit de noodzaak om het hoorrecht te respecteren.

Er is aan verzoekers geen enkele mogelijkheid geboden om dergelijk bewijs aan te brengen.

Er kan dan ook niet zondermeer en zonder verzoekers hierover te horen geoordeeld worden dat de termijn is overschreden.

Er moet ook gemotiveerd worden dat verzoekers 'er niet in geslaagd zijn het bewijs te leveren dat de termijn niet is overschreden.'

Dit wordt zondermeer gesteld maar wordt niet gemotiveerd.

Tweede onderdeel,

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk

vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekers nog verwijzen naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoekers menen zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het niet respecteren van de termijn van 90 dagen als maximale duur van verblijf.

Indien verzoekers gehoord waren geweest, hadden zij kunnen wijzen op de lopende aanvraag tot machtiging van verblijf om buitengewone omstandigheden op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, welke hen toeliet om in afwachting van een beslissing in België te verblijven.

Verzoekers hadden ook kunnen wijzen op de speciale familiale banden met de vader, moeder, zussen en broers van verzoekster, die allen legaal in België verblijven en waarvan één van hen Belg is.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van zichzelf en haar kinderen.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Zij hadden ook kunnen wijzen op het feit dat de dochter schoolgaand is en de voorbije zes jaar haar volledige schoolopleiding humaniora in België heeft gekregen en dit niet mocht onderbroken worden. Verzoekers hadden hierbij gewezen op de noodzaak om de bepalingen terzake in het Kinderrechtenverdrag te respecteren.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

(...)"

3.2. Verzoeksters werpen in hun middel onder meer een schending op van artikel 49, § 3, van de vreemdelingenwet. Onder 'middel' dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Nu verzoeksters nalaten om uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande bepaling wordt geschonden, is het middel in die zin onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters, die zijn vrijgesteld van de visumplicht, langer op het Belgisch grondgebied verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Tevens wordt er verwezen naar de asielpcedure van verzoeksters. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Verzoeksters beroepen zich in hun middel op een schending van het hoorrecht. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

3.6. Waar verzoeksters menen dat zij voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten hadden moeten worden gehoord, stipt de Raad aan dat uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie volgt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 tem 70). *In casu* blijkt dat verzoeksters alle elementen die zij in hun tweede middelonderdeel opsommen (de speciale familiale banden die zij onderhouden met de in België verblijvende vader, moeder, zussen en broers van eerste verzoekster, de proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM die diende te gebeuren, het feit dat de dochter naar school gaat en dat het Kinderrechtenverdrag zou worden geschonden) hebben aangebracht in hun in punt 1.13. vermelde aanvraag, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er niet toe gehouden was verzoeksters nogmaals te horen alvorens het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te treffen. Verzoeksters tonen dan ook niet aan dat mochten zij nog zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd getroffen, dit aanleiding zou hebben gegeven tot een andersluidende beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet. Waar verzoeksters stellen dat zij hadden kunnen wijzen op hun lopende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het huidig bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard (zie punt 1.14.) en dat een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niets wijzigt aan de illegale verblijfsstatus van verzoeksters.

3.7. Verzoeksters stellen in hun eerste middelonderdeel dat zij voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten hadden moeten worden gehoord om te bewijzen dat zij in weerwil van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet langer dan “(...) *de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen (...)*” in het Rijk verblijven en dat er ook moet worden gemotiveerd dat verzoeksters “(...) *er niet in geslaagd zijn het bewijs te leveren dat de termijn niet is overschreden (...)*”. Echter brengen verzoeksters geen concrete elementen aan dat zij niet langer dan 90 dagen op 180 dagen op het grondgebied verblijven, waardoor de motivering van de bestreden beslissing overeind blijft.

3.8. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 7, eerste lid, 2°, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT